

HỒI 138

Điều Kế Thoát Thân

Bốn người nấp vào một chỗ trên đỉnh núi, xa xa khắp bốn phương tám hướng đều có từng đoàn người cầm đuốc di động như những con rồng uốn éo, hiển nhiên là bọn họ đã bị rơi vào giữa trùng vây.

Khấu Trọng chỉ tay vào một cây cột dài mấy trượng treo ba ngọn đèn lồng lớn màu xanh, trắng, vàng cách đó chừng năm dặm, nghiêng răng lầu bầu nói: “Tiểu Lăng, tất cả đều tại tình nhân của ngươi không tốt, nếu không phải nàng ta dùng đèn lồng chỉ huy thủ hạ hành động, chúng ta đâu đến nỗi rơi vào cảnh thế này chứ?”.

Đồng Thục Ni ở phía sau Từ Tử Lăng khẽ đẩy gãi một cái rồi hỏi: “Trầm Lạc Nhạn là tình nhân cũ của huynh à?”. Giọng nói của nàng có vẻ chua chua.

Từ Tử Lăng hơi bực mình nói: “Đồng tiểu thư nghe Trọng thiếu gia nói bừa làm gì, ta và nàng ấy chẳng có quan hệ gì hết”.

Đồng Thục Ni vui vẻ nhảy lên nói: “Vậy thì thật hay quá!”.

Ba người thấy nàng thần thái thảnh thắn, giữa tình cảnh ác liệt bốn mặt thọ địch như hiện giờ mà vẫn hồn nhiên như vậy, đều lắc đầu cười khổ.

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: “Nếu ta đoán không sai, Lý Mật và Trường Bạch Song Hung đều đã tới cả rồi, bằng không sĩ khí sẽ không cao thế này đâu”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy đều cả kinh biến sắc, luận võ công, ngoại trừ những nhân vật siêu tuyệt như Tất Huyền hay Ninh Đạo Kỳ ra, Lý Mật có thể đứng trong ba người đứng đầu quần hùng, còn Trường Bạch Song Hung chỉ kém Vương Bạt chút ít mà thôi, chỉ với ba người này, đã khiến bọn gã phải cất lực đối phó rồi, nói gì tới những người khác, huống hồ bọn gã còn phải bảo vệ một nữ tử nhõng nhẽo như Đồng Thục Ni nữa.

Bạt Phong Hàn nói tiếp: “Nếu không có loại cao thủ truy tung thuật như Phù Chân chỉ trì đại cục, chúng ta thế nào cũng không thể lọt vào cục diện bị vây hãm này được”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Chúng ta đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không bỏ rơi được bọn chúng, ngược lại còn bị chúng bố trí phục binh ép cho tiến không được, thoái chẳng xong,

hiện giờ có lẽ chúng đã đại khái nắm được vị trí này và đang từ từ xiết chặt vòng vây rồi, thật đúng là cao minh, cao minh!”.

Từ Tử Lăng chỉ tay về phía Đông Nam nói: “Có phải Yển Sư ở đó không?”.

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: “Chính là nơi đó, chưa đến ba mươi dặm đường là tới nơi”.

Đồng Thục Ni lúc này cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, thấp giọng hỏi: “Liệu chúng ta có xông qua được không?”.

Khấu Trọng nói: “Đó là hạ sách trong những hạ sách thôi, địch nhân đã biết rõ thực lực chúng ta như lòng bàn tay, nếu không nắm chắc bọn chúng cũng đâu ngu ngốc tới kiếm chúng ta làm gì. Chỉ đếm số đuốc kia đã biết ít nhất phía đối phương cũng có từ hai tới ba ngàn người, chúng ta có thể giết được bao nhiêu tên đây?”

Đồng Thục Ni bất giác xen vào giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lo lắng hỏi: “Vậy phải làm sao đây? Các huynh mau nghĩ cách đi!”.

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: “Không phải chúng ta đang nghĩ cách sao? Tâm loạn ý hoảng chỉ làm hư chuyện thôi”.

Đồng Thục Ni bị ánh mắt sắc bén của y lườm cho một cái, lập tức ngậm miệng câm như một chú ve sầu mùa đông.

Từ Tử Lăng nói: “Có cách gì khiến cho phía Yển Sư Thành chú ý, để họ phái người tới tiếp viện không? Theo lý Vương Thế Sung có lẽ cũng phái người canh gác ở các nơi cao bên ngoài thành để nghe ngóng tình hình chứ”.

Đồng Thục Ni nghe gã nói vậy thì phần chấn tinh thần, thấp giọng nói với vẻ hung phấn tột cùng: “Trong người Thục Ni có hai chiếc hỏa pháo đặc biệt, chỉ cần người của đại cự cự nhìn thấy, sẽ biết người của mình đang gặp chuyện, như vậy có được không?”.

Khấu Trọng cười khở nói: “Vấn đề là chúng ta có thể chống chọi được tới lúc viện binh đến hay không?”.

Đồng Thục Ni lập tức ỉu xiu không nói gì.

Bởi vì nếu phát tín hiệu, cũng đồng nghĩa với chuyện để lộ vị trí hiện tại, Lý Mật sẽ toàn lực tấn công lên đây. Còn khi đám lính canh bên ngoài của Vương Thế Sung nhìn thấy tín hiệu, cũng phải dùng phong hỏa đài báo tin cho Yển Sư, giả như Vương Thế Sung quyết đoán, lập tức điều binh khiển tướng tới tiếp viện thì ít nhất cũng phải mất một hai canh giờ mới tới nơi, lúc ấy có lẽ bốn người bọn họ đã thành bốn miếng thịt bằm từ đời nào rồi.

Bọn bốn người Từ Tử Lăng vừa nói chuyện, vừa để ý quan sát tình hình bốn phía bên dưới, lúc này đã thấy một đám người cầm đuốc tiến thẳng về phía họ ẩn thân, vội vàng tiếp tục đào tẩu.

Bạt Phong Hàn dẫn đầu phóng thẳng xuống dưới núi, chạy vào trong một khu rừng thưa gần đó, tìm được một dòng sông nhỏ, liền lội nước đi chừng hai dặm đường, địa thế dần dần dốc lên trên, nơi đầu nguồn của dòng sông thì ra là một con thác nhỏ chảy từ trên núi xuống, ngoài ra nước cũng chảy từ các khe hẹp trên vách đá xuống tạo thành một đầm nước trong xanh. Giờ đây vầng trăng đã lên giữa trời, chiếu rọi xuống mặt nước tạo nên những quang sáng loang loáng, cảnh sắc tuyệt vời, đáng tiếc là cả bốn người không ai còn tâm trạng thưởng thức nữa.

Đồng Thục Ni thở dài một hơi, chán ngán ngồi xuống bờ đầm nước nói: "Hiện giờ càng lúc chúng ta càng đi xa Yển Sư rồi!" Thần thái của nàng mệt mỏi vô cùng, khiến cả Bạt Phong Hàn lẫn hai gã đều không khỏi trào dâng một cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đây chính là kế sách của địch nhân, bức chúng ta phải không ngừng chạy về phía nam, sau đó sẽ ung dung thu thập bọn ta".

Bạt Phong Hàn đột nhiên lại gần Đồng Thục Ni hỏi: "Đồng tiểu thư dùng hương liệu gì vậy?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc giật mình chấn động, ánh mắt không hẹn mà cùng lúc quay sang nhìn chằm chằm vào nàng.

Đồng Thục Ni tỏ vẻ không vui nói: "Sao lại hỏi người ta chuyện đó chứ?".

Khấu Trọng mỉm cười giải thích: "Đây chính là nguyên nhân tại sao bọn Đỗ Can Mộc lại dễ dàng tìm tới thôn làng hoang phế đó. Tất cả đều chỉ vì hần đã ngửi quen mùi hương liệu mà Đồng tiểu thư hay dùng, đồng thời chính mùi hương này cũng là nguyên nhân làm chúng ta không thể thoát khỏi sự truy tung của địch nhân được".

Từ Tử Lăng nói: "Không biết có phải chúng ta đã ngửi quen rồi hay không mà chẳng cảm thấy gì cả".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Đầm xanh trắng sáng, Đồng tiểu thư sao không ở đây làm luôn một màn mỹ nữ tắm đêm, còn chúng ta sẽ ra ngoài canh chừng, đảm bảo không có kẻ nào dám nhìn trộm đâu".

Đồng Thục Ni nhoئن miệng cười như mật ngọt, đưa tay cởi cúc áo ra luôn, vui vẻ nói: “Nhìn thì có sao chứ? Chỉ cần không động thủ thì người ta không sợ. À, chỉ sợ cả quần áo cũng phải giặt nữa mới được, y phục của Thục Ni đều dùng hương liệu ướp qua cả mà”.

Cho dù ở chốn yên hoa Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đều không phải hạng háo sắc gì, nhưng những lời đầy vẻ khiêu khích như vậy lại được nói ra từ cặp môi anh đào chum chim của một thiếu nữ tuyệt sắc, làm cả ba không khỏi cảm thấy tâm thần thoáng rung động.

Từ Tử Lăng đột nhiên đưa tay nắm lấy ngọc thủ của Đồng Thục Ni, ngấn nàng cởi y phục, chậm rãi nói: “Ta có cách hay hơn!”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đều không hiểu quay sang nhìn gã.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Trọng thiếu gia! Người còn nhớ lần ở ngoài thành Tương Dương, chúng ta từng vận công trị độc cho vị tiểu công tử kia, ta đã hút hết độc chất vào lòng bàn tay không?”.

Khấu Trọng ngấn người hỏi: “Nhưng mùi hương không giống như độc tố, nó làm gì có mùi vị của thực chất chứ”.

Đồng Thục Ni mở tròn cặp mắt thanh tú nhìn về phía gã, cánh tay mềm mại của nàng nằm trong tay gã bất giác nóng bừng lên, khiến cơ thể mệt mỏi đã sức cùng lực kiệt của nàng cảm thấy thư thái vạn phần, thẹn thùng nói: “Nếu tay huynh có thể hút hết hương khí trên người của Thục Nhi, người ta không phải sẽ bị huynh sờ mó khắp người hay sao?”.

Ba người đều cảm thấy tim đập tình thích, mỹ nữ này nói ra những lời như vậy với một giọng hết sức ngây thơ thuần phác, không hề có chút tâm cơ, nhưng lại quyến rũ khiến người ta phải mê đắm hơn bất cứ những lời dụ dỗ của ả dâm đẳng nào khác.

Từ Tử Lăng cố dần lòng thu tay về nói: “Bình thường ta đích thực không có bản lĩnh hút hương khí trên người tiểu thư, nhưng hiện giờ chỉ cần Thục Ni trầm mình xuống nước cho ướt đầm, sau đó Trọng thiếu gia lại vận công giúp Thục Ni làm nước bốc hơi, như vậy không phải mùi hương cũng theo hơi nước bốc lên hay sao, lúc đó ta sẽ dùng chưởng công hút lại, rồi tán phát nó ra ngoài, dẫn dụ địch nhân đi theo đường khác, vậy không phải hay hơn sao?”.

Bạt Phong Hàn vỗ đùi khen tuyệt nói: “Kế này đích thực là tuyệt diệu vô cùng, đảm bảo địch nhân không thể biết được”.

Đồng Thục Ni liếc Từ Tử Lăng một cái, cười khúc khích nói: “Huynh đúng là thông minh tuyệt đỉnh, người ta thích được gọi là Thục Ni lắm! Sau này các huynh cứ gọi người ta là Thục Ni được không?”.

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng đã quen với thói ăn nói thoải mái này của nàng nên coi như không, chẳng hề cảm thấy gì, chỉ riêng có Từ Tử Lăng là cảm thấy hơi ngán ngại, gương mặt tuấn tú thoáng đỏ ửng lên.

Đồng Thục Ni cười cười nói: “Huynh còn e thẹn hơn cả nữ nhi nữa, Thục Ni xuống nước đây!”.

“Ừm!”.

Nàng vừa nói xong đã nhảy xuống đầm nước, chậm rãi bước lên. Ba người vừa nhìn thấy, trong lòng đã thầm than không hay.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, y phục vốn đã bó sát người của Đồng Thục Ni giờ càng dính chặt vào cơ thể tuyệt mỹ của nàng hơn, cả y phục gần bên trong cũng mờ mờ ẩn hiện, những đường cong nét thẳng hoàn toàn lộ rõ dưới ánh mắt ba người.

Bạt Phong Hàn cười khố nói: “Hai người làm phép đi! Nhưng ngàn vạn lần đứng để bị quuyền rũ đấy nhé, ta đi cảnh giới đây!”.

oOo

Bốn người rời khỏi đầm nước, đi lên một đỉnh núi nhỏ, đám người cầm đuốc ở gần nhất cũng còn cách đó chừng hơn dặm.

Bạt Phong Hàn nói: “Ta và Tử Lăng đi rồi, hai người phải nấp ở trong đầm nước, như vậy nhất định có thể tránh được tai mắt của địch nhân, vạn vô nhất thất”.

Đồng Thục Ni ngạc nhiên nói: “Người ta không biết hoán khí trong nước đâu!”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Chuyện này để ta dạy cô nương!”. Tiếp đó quay sang Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: “Hai người phải tuyệt đối cẩn thận, nhất định phải sống để gặp lại đây!”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Yên tâm đi! Chúng ta đâu phải hạng dễ bị người ta giết thế chứ!”.

Đồng Thục Ni lấy ra hai cây hỏa pháo, đưa cho Từ Tử Lăng. Khấu Trọng vội dẫn nàng quay ngược trở lại đầm nước.

oOo

“Phụt!”.

Pháo hiệu bắn thẳng lên cao hai mươi trượng, nổ tung ra hơn mười bông hoa đỏ rực như máu trên nền trời đêm, rực rỡ lạ thường.

Khấu Trọng và Đồng Thục Ni nấp ở chỗ nước nông ven bờ đầm, cùng ngẩng đầu lên nhìn kỳ cảnh trên cao.

Đồng Thục Ni đứng sát bên gã hỏi: “Tại sao các huynh lại chịu mạo hiểm tương trợ nô gia như vậy?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Bởi vì chúng ta thích cô nương mà!”.

Đồng Thục Ni lắc đầu nói: “Không! Thục Ni thấy các huynh đều là anh hùng hảo hán chân chính. Nam nhân thì người ta thấy nhiều rồi, người nào người nấy gặp Thục Ni đều như hổ đói nhìn mồi, có kẻ còn giả bộ đạo mạo tự nhiên, nhưng bên trong vẫn là như vậy. Hi! Thục Ni thích nhất là đùa giỡn với bọn chúng. Nhưng các huynh thì hoàn toàn khác, không giống như những kẻ bình thường giả làm anh hùng hảo hán, gặp phải chuyện thì đều biến thành lũ quỷ nhất gan”.

Khấu Trọng cười hi hi nói: “Cô nương mà cứ đụng đụng chạm chạm thế này nữa, nói không chừng ta cũng biến thành quỷ háo sắc mất”.

Đồng Thục Ni nhồm tới hôn một cái lên trán gã, thấp giọng nói: “Thục Ni không sợ huynh, bởi vì nô gia thích huynh lắm!”.

Khấu Trọng đón lấy ánh mắt đầy tình cảm nóng bỏng của nàng, ngạc nhiên nói: “Tiểu nha đầu không phải đã động lòng xuân rồi chứ? Nói cho ta biết, rốt cuộc là nàng thích ai? Vừa rồi nàng cũng nói với Tiểu Lăng y như vậy”.

Đồng Thục Ni nghiêng đầu nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Thục Ni cũng không biết nữa, nhưng hiện giờ người ta chỉ cảm thấy huynh vừa anh tuấn lại vừa dũng mãnh, lại có đủ sức mạnh để bảo vệ người ta, những chuyện khác đều không muốn nghĩ tới”.

Khấu Trọng đang thâm nhủ tiểu nha đầu này thật quá đa tình thì có tiếng y phục phất gió từ dưới sườn núi truyền tới.

Khấu Trọng thâm kinh hãi, biết được kẻ này nhất định là cao thủ, bằng không đâu tới cự ly này gã mới phát giác được, vội vàng kéo Đồng Thục Ni lặn xuống mặt nước, cùng lúc dùng miệng bịt kín đôi môi hồng hào đáng yêu của nàng lại. Đồng Thục Ni sớm đã biết sẽ có chuyện này xảy ra, liền mở miệng đón lấy luồng nội khí mà Khấu Trọng truyền qua, toàn thân lập tức cảm thấy dễ chịu lạ thường.

Khấu Trọng kéo nàng đi về phía thác nước, tiến vào một khe hở lớn, lúc này cho dù là có người xuống hẳn nước mà không lại gần quan sát thì cũng khó mà phát giác ra gã và Đồng Thục Ni. Vừa ẩn nấp xong, tứ chi của Đồng Thục Ni đã ôm chặt lấy gã như một con bạch tuộc, thân thể đầy đặn không ngừng vặn vẹo, cho dù ở trong làn nước lạnh, Khấu Trọng cũng cảm thấy nàng nóng bừng như lửa.

Khấu Trọng vừa đề nén dục hỏa công tâm, vừa lo lắng vô cùng. Tuy nói đã có thác nước che chở, nhưng cứ vặn vẹo như vậy, nói không chừng đối phương có thể nhận ra đầu mối, như vậy thì đúng là xôi hỏng bỏng không.

Lâm nguy bất loạn, gã vội dùng tay viết lên lưng nàng một chữ “không”.

Đồng Thục Ni quả nhiên lập tức ngoan ngoãn dừng lại, nhưng vẫn ôm chặt lấy gã. Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm, vận công tụ vào song nhĩ, lắng nghe động tĩnh phía trên.

Không bao lâu sau thì có tiếng bước chân truyền lại.

Thanh âm quen thuộc của Phù Chân vang lên: “Mật Công! Tại hạ khẳng định bọn chúng đã từng lưu lại ở đây một khoảng thời gian khá lâu, vì vậy hương khí ở đây mới đặc biệt nồng như vậy!”.

Giọng Trầm Lạc Nhạn vang lên: “Phải phát tín hiệu trên đỉnh núi như vậy chúng tỏ bọn chúng đã cùng đường mặt lộ rồi, vì vậy mới bắn pháo hiệu hy vọng viện binh kịp thời tới nơi, chúng ta nên lập tức đuổi tới đó thì hơn”.

Lý Mật nói: “Ba tên tiểu tặc này đều là hạng giáo hoạt đa trí, biết rõ sẽ bị tiết lộ hành tung, tự nhiên chúng sẽ không dẫn Đồng mỹ nhân đột phá vòng vây đâu, nói không chừng đã tìm một nơi nào đó gần đây ẩn nấp rồi, rất có khả năng chỗ chúng ẩn thân chính là các khe núi ở đây, bởi như vậy có thể xóa đi mùi hương của nàng ta lưu lại, thế nên chúng ta phải kiểm tra thật kỹ mới được”.

Khấu Trọng đang nấp trong khe núi bất giác có cảm giác lịch sử lại trùng diễn. Năm đó ở long đầu phủ của Trác Nhượng, gã và Từ Tử Lăng, Tố Tố cũng nấp như vậy, nghe trộm Lý Mật và thủ hạ nói chuyện.

Phù Chân, Phù Ngạn lĩnh mệnh dẫn người đi lục soát.

Vương Bá Dương nói: "Lần này có Trầm Quân Sư vạch kế hoạch, lại có Phù lão sư phụ trách truy tung, bày bố thiên la địa võng, bọn chúng có mọc cánh cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta".

Lý Mật trầm giọng nói: "Sự việc lần này vô cùng trọng đại, nếu để Vương Thế Sung nghe được phong thanh, giặc mộng đoạt được Đông Đô không tốn một binh một tướng nào của chúng ta sẽ tan thành bọt nước, vì vậy tuyệt đối không thể để tiểu mỹ nhân đó thoát tới Yên Sư thành được".

Vương Bá Dương cười khục khục nói: "Mỹ nữ này là Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân, đích thực là người người nhìn thấy đều yêu thích, để thuộc hạ bắt lấy ả hiển lên cho Mật Công!".

Lý Mật thở dài tiếc nuối nói: "Nữ nhân này ta đã hứa cho con quý hiệu sắc Độc Cô Phong rồi, tạm thời không thể đụng tới được".

Khấu Trọng ở bên dưới nghe những lời này, trong lòng bất giác lại dâng lên cảm giác kích thích. Mỹ nữ đang môi kề môi với gã cũng có phản ứng, hô hấp trở nên gấp gáp, khiến gã vội kinh hãi viết một chữ "không" lên lưng nàng cảnh cáo. Nếu để trọc khí lọt vào, hoặc giả để dục hỏa công tâm, e rằng hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Lúc này vang lên tiếng báo cáo của Phù Chân: "Đã phát hiện dấu vết địch nhân lưu lại, có lẽ bọn chúng đã chạy về phía Nam!".

"Phụt!".

Không cần nhìn, Khấu Trọng cũng biết Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã phóng cây pháo hiệu thứ hai. Trong nháy mắt, những người ở bên trên đã đi sạch.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên phát giác tiểu mỹ nhân trong lòng mình không ngừng vận vẹo, đôi môi thơm thở ra những luồng hơi ấm, đầu óc như mê đi, chìm vào một thế giới mơ hồ hỗn loạn.

- o O o -